

AQUELLA POR

Un relat de: [montserrat vilaró berenguer](#)

Avui he somiat amb dues persones que fan molts anys ens van deixar, en Ramon i en Miquel. Els dos eren amics de la meva família i sovintejaven les seves visites, ja per visitar-nos, com per ajudar en tasques pròpies del mas en què habitàvem.

Jo era una noieta amb molta curiositat per les històries i m'era ben agradable escoltar als més grans.

Era un dia d'estiu ho recordo molt bé i en Miquel després de beure el cafè es va adreçar a mi i en va dir: noieta em podries portar una ampolla d'aigua fresca fa una calor i dient això es mira a en Ramon i va dir; em recorda els temps de la guerra, no hi penses a vegades tu Ramon?

En Ramon es va retorçar el seu bigoti ros i va dir, sí que hi penso.

En tornar els vaig trobar parlant entre ells i els meus avis.

- Miquel ,encara tinc mal sons deia en Ramon, jo tirava a matar defensava la meva vida però tenia una por terrible de morir érem tan joves!

- Doncs mira Ramon, jo crec que no vaig matar mai a ningú, deien dispara i jo disparava a l'aire, si vaig tocar algú va ,ver per casualitat.

- Doncs mireu deia el meu avi, jo tenia por per la família els vaig portar a una casa veïna i jo i la dona ens vàrem quedar al mas, però les nenes no, aquella patuleia em feia por, amb el veí estaven més resguardades, tots teníem por ,crec que a ningú li agradava aquella guerra.

No parreu de guerra va dir la iaia, espantareu la nena que no en sap res, prou que ho vàrem patir deia la bona dona, la nostra família ho va pagar molt car!

Era un somni però ho he tornat a reviure, la conversa és real, i he pensat que encara que s'apropi el Nadal la ment ens juga males passades.